

Fenyvesi Ildikó

Fák és ősz

Tejeteekre koppintott az ősz,
hogy csendre intse sugó ajkátok,
s ti hajlongva szórjátok parancsra
eső-könnytől nedves társaitok.

Milyen üresek vagytok most fák,
s szürkék az ég fénytelen szemétől,
meredten rémültök a magasba
vizbe fult leveleitek elői.

Törzsetek sem öleli senki
egyedül vagytok, sárosan nyögtök,
a büszke fenyő nem bólint rátok,
s lábatokhoz tél kovácsa köpköd.